

הלו^אות דברים הנומנדים פשעודה סיימן קעה

ביאורים ומוספים

בשעת הבלעה. והגרא"פ שיניברג (זהר אהל ברוך עמו תמן) כתב בטעם הדבר, שמקום ההודאה מוגש יותר במקום בו הייתה הסעודה וההנאה, ולפיכך בברכות החשובות, שהודאתן חשובה, יש להקפידה לאומון במקום שנהנה.

[משנ"ב שם] אם לא שעה רעטו בשעה המוציא לאלם שם, אז חשייב שניהם מקומו ומקיר אף לתחלה, ואפלו מבית לכית מחייב מחשבתו לדעה זו²⁵.

[משנ"ב שם]. רוכן נהנו כשהולכין לסעודה נשואין שמכונן מתחילה לאכל שם⁽²⁶⁾.

(26) וכן אוטם הולכים לשולחן רובתויס במאצע סעודת השבת, כתוב בשות' שבת הלוי (חט סי' בא) שאינם עריכים לברך ברכת המזון קודם קדום שחולכים, אין שדעתם מחשיבה את אכילתיהם שבכהנים ברעננה עב ברכות האנו.

בכתובותיו ורא"ש משמע אכן להזכיר בזה רק בשיווץ על-מנה להפליג דוא חישין להניל, אבל קשיזא על-קנת לחר לאלטן (מכתב²²⁷).

(27) ובאזור לאלהר, כתב הגrhoח"פ שיענברג (צהיר אהל ברוח עמ' תמו ס' ק' ז) דהינו ממש מיד.

[משנה ב ס' קג]
לכתחילה לא נזא, דחישנן שמא ישכח לחזר ולא כל ולברך
במוציאנו ואנו ששהה עד שירעב. ניטריד ברובת-הזמן לغمירין⁽²³⁾.

23) ובין שהחשש הוא שמא ישכח, דעת הגורח' פ' שיברג (ח'יזוש בטורא) שמתברר שימושו של זה שומר, ואם מפערל לצורך כך שען מעורר, עדיף שישמן על שענו לשם מה הפעילו [וראה מה שכנתנו לקמן סי' רלה ס'יק ייח]

ובערב פסח שחיל בשבת, שיש הנוהגים לאכול את הפת בחדר אחד ואילו את שאר המאכלים שנתבשלו בכל פסח אוכלים בחדר אחרת, ולאחר מכן חוזרים ואוכלים פת בחדר הראשון, כתוב בשווית מנהת יצחק (ח' סי' מה) שਮוטר לעשות כן, כיון שלשרך מצוה עושים כן, ועוד שאין לחוש שמא ישכח לברכ, או שמא ישחה עד שיפסיד את הברכה, מין שבערב פסח שחרית ממהרים למנור את ביטחונה.

[משנ'ב שם]
הgam sham mikommo ho'ah, abel lechatchila mezucho leberach bekonomo she'acel
lehadim zemazza'im (2)

24) ובביאור הדבר כתבו השׁרְעָן הרב (ס"ז) והבן איש חי (שנה א פ' בעלהך אותן ב), שדבר הטעון ברכה במקומו, כמו שטען הטעון החביבתו להערכה ברכה במקומו, אך מועילה השובתו להערכת לבך עליו לפני שענקר המברך ממקומו. ובשות' אגדות משה (אורח חיים סי' ק ענף א) כתוב לאברהם שבדברים הטעוניים ברכה במקומם, האכילהacea באופן של קביעות וכולה אכילה אחת זאת, ועל כן אף הברכה נחשבת דבר אחד עב האכילה, וההתורה אמרה שיגמור את אמילתו בברכה, ובמקומות אחר אין הברכה נראית בשיותם עם האכילה, מה שאין כן בדברים שאינם טעוניים ברכה במקומם, כל בלעה נחשבת אכילה בפני עצמה, ואם כן אין שיר להחשב את הברכה כגמר האכילה, כיון שהאכילה הסתימה

פב

הלו^את לברים הנזהנים לפשעודה סימן קעה

הaga פח צ'ריך ברכה במקומו לכלי עלמא: מיהו * אם הסימן דעתו. בSHOPPER (ל) ודאי *צ'ריך (ס) לברך על מה שרוצה לאכל אחר-כך (בי ושב"א). (לא) ואון חילוק בין קור לפקום שאכל כבד ובין (לב) סים סעודה במקום (ו) אחר (רבים פ"ז ור'ו), וכן נוהגין במדינת אללה. מכל פקום (lag) לכתחלה לא יעקר (ldr) מקומו (לה) *בלא ברכה,

באר היטב

(ט) לְבָרֶךְ, וּגְבַּעֲלֵלֶל קִיּוֹן וְלָא יִבְרֹךְ, עַצְמָנִין קִסְּדָה: (ט) אַחֲרָה. אָכְלַתְהָנִים מְאֻקְמָתָה בְּכָרִים, בְּשָׂאָר קְבָרִים בְּעַמְּנִין וְזֹאָא שְׁקָדָע לְפָקָדָמוֹ, אָכְלַבְּשָׂאָוָל בְּמִקְומָם אַחֲרֵיךְ לְבָרֶךְ, מַיְאָעָשָׁ:

באור הלה

שלא באו מתחם הטעינה אף שבר מתחם עלייה, אם ספינה דעתו מתק
אריך לחוף ליבורן ועוזן בספר אלייה ובה מה שטורן על קשייה ב"ח על
רכ"א. וכן בספר זבורן לר' ישענאל טיקון פסק בדעת רכ"א קלא כב"ח:

משנה ברורה

(ל) **ודאי ארייך?** ברכה ונשנה כדין הפקה-הדרעת, ואחריך
יברך ברכבתה-המוחן על הכלל: (לא) **ואין חילוק בין יכו.** אלעיל
קאי, ומינו באוכל דברים הטעניין ברכה במוקמן ולא הניח מקצת
חברים, ואשמען דאי **בפסחים סערתו במקום אחר** גס-יפן אין
צורך לברך, רעל סמך סעורה ראשונה או כל, אבל **בשאולן** דברים
שאין טעונין ברכה במוקמן, כגון פרות וכיוצא בזו נא ששותה
משקנן, אף **שנהג'ת מקצת** חברים לא פהני אלא **בשוחרין**
לחכירנותם לסעודתן קראושה, אבל לא יכול או לשותות במוקם אחר
אריכין ברכה לכתחילה נ"מ"א וש"א: (לב) **סימן סיעורו.** ואם
אלל גם שם פט, מבאר בסעיף ד **דמברך שם** ברכות-המוחן, כיון
שם הוא סיום סעודה: (לג) **לכתחלה לא יעקר.** רוזה לו-מר:
אף שעומד באמצע סעודת פט (כט) ורואה ליצאת על-כunct לחו-
ולאלל ולברך, לדעגה זו אינו מזריך שום ברכה ביציאתו, אבל
מקום לכתחה לא יצא, דתינשן שפאה ישכח לחו-ולאלל ולברך
במקומו [או (כט) **שיישן עד שייעבר**, ויפסיד ברכות-המוחן למרי⁽²³⁾].
ואם כווננים לו לאכל פט במוקם אחר, אז לא שף כי חישא,
כין שחולך לאכל שם וברך שם אחר אכילהו, כמו שבחוב
בסעיף ד, (כט) אפל הכי לכתחילה לא עקרו ממקומו עד שייבר-
הרוק בדיעבד **כשבבר נצא אמְרֵנָן דמַפּר לו לאכל ולברך** במקום
השני, גם שם מקומו הוא, אבל **לכתחלה** מצורו לבך במקומו
שאכל קדם **שייצא**; אם לא שחה דעתו בשעת **המוציא** לאכל גם
שם. אז **חשיבי שניכם** מקומו ומטר אף לכתחה, ואפלו מבית
לבית מהני משבתתו לרעה ז"ה, וכן בגנו **ששוחלבי** לסתורת
ונשואין שפכוון מתחילה לאכל שס⁽²⁴⁾: (לו) **ממקומו.** ביחסות
ורא"ש משמעו אכן להחמיר בזו רק **בשיזא עלי-מעה להפליג**
אז **מישין לחייב**, אבל **בשיזא עלי-מעה** לחור לאלם מתקרי⁽²⁵⁾:
(לה) **בלא ברכה.** עין בחודושי ובין עקיבא אין מיה שפטת בזיה.
ועין בברואך בלאה שהכרענו לדעיא, אך **לכתחלה בברואך** בכון
לזהו בברם"א שלא ליצאת לבריה-הראשות, אבל מוקם **בשיזא** אין
לו לבך אם **יציאתו** הוא על-כunct לחו-ולגמך סעודה, דהיינו
בעומד **באמצע סעודה**, ורש בזיה **חס-שא** ברכיה **שאייה** אריכה,
רק אם הוא מושע שאפשר שיפילג' הרובה. נכון יותר שברכו

שער האין

(בב) דברין פורנלי בקבוקי, וגם דאלו בקבוק פורנלי לבקבי, בקבוק גזורי סידן פחא לאוקון פסיפין קפער, עין שב, וכן פשעט פשעט דלשנאה, וכן בראשו האחורוניים, וזה באור הלאכה: (בב) מושבות ורו"ש בפרק נסיך ודום, והוא תבב"א לטעם זה: (בב) ב"ח ומונאברם ואלה ר' ביה ושייא:

החלכות לברים הזרנחים בפעודה סימן קעח

(ל) דוחשין שמא ישכח מלחוור ולאכל וחרור מנוח ור' מיהה. לערוך מצוה *עוברת. וכן שהגיע זמן קפלה. מקפר (כלבו היל פסח). וכן סיקן קפוד: ג' ייש מי שאומר שם קיה בגין ורוצחה לאכל מפרות כל אילן מקפר (כלבו היל פסח). וכן אילן אחד (לו) איינו אריך לברך על הآخرם, (לח) והוא שבעה שברך קיה וואילן. בינו שברך על אילן אחד אריך לברך על הآخرם. אבל מגן לנו אריך לבוך אפלו אם הם סמוכים, (לו) ואפלו אם כשברכך דעתו לאכל מעותם האחרים. אבל מגן לנו אריך לבוך אפלו אם הם סמוכים, (לו) ואפלו אם כשברכך תחללה היה דעתו על הפל: ד' אם אכל פת במקום אחד (מ) וחזר ואכל במקום (ס) אחר.

באר היטב

שעריך ברכה במקומו פגופר בס"ה או א"ע לברך תחלה שנתי, וב"ש לא לפלקרע בהמי, ואם אבל ברות או שפה בין ובלוף ומטר, אורי לברך תחלה גונל פה שישחה בחזירו, אם הטיס וטעו מן האכילה בשעה שלחה, בכל גוננו אורי לחזור ולברך שנית על מה שאכל, עיש' זיין כדאחים. [סתוב בט' ברכות אכילתם דף קי': אם בוך על פר א', ולא אבל מפניהם שם וחוליכו לבקום אורי אורי לחזור ולברך בפקום השני, וברכה יששה בפקום הראשון.] ואנו ברכחה לבשלה, ע"ש: (ב) אחר. אורי בדיעבד, לדתתךלה אסוא

משנה ברורה

שער הצעיר

(כ) ביז' מאיר וקריבן כדורים באשל"א ברוקס פיער-יקטן ג' ומגנ'בוירס. וכט' איד' קד' בילען ש. ומלה' מושע דאכטלו באמאצע קעדיה, מושע עזח טובקה שא' שעא עד עריכע ופheid ברברן. וקאה שטבורי תומספהות וקד' איז' לא' בעי' בת. אבן בילען ציל' מנטה ליה' לאכטלו בונדיין אין להקמיין, יקמו שקבנבו במלשנה ברורה נגי' פות: (ס) אובל קש'בְּרִיךְ אַלְמָתָה, דבטה קנא'ה ה' ביט'ן קפוד דצ'יך' לך'ד למוקטו לברגר. ובזה פוך' לברג בקומו שעה: (ט) פאנ' איד' קראטס (ט) אַקְרָנוּבִּים: (טט) פאנ' אַקְרָנוּבִּים: (טטט) פאנ' מושע קש'ן זונר-סתיוים ותק'ה': (טטטט) פאנ' איד'

(ג) **היתרungan שמא ישגה.** לפ"ט טעם זה אם מזמיים אוthon לאכל במקום אחר שרי, וכן בפניהם פשטוות, אבל ה'ב"ח בטב נזקן בתקינה וצחו בשייעת ברכבת המוציא לאקל בלבד לאלה"ה אסור לעצקה, ולכן לרבנן בפרקומו, וכן ברכבת"א במתשובה ס"א, מ"א. וט"ז נאזרה וחילאה: כמהנו מניין שאוכלים גזע בקבוקים ווילכים לסעודת נשואין לbam' שפערתך, וזה בשתיתו ועתם מתחלה ללבכת אח"כ שם, וכן בהולכי ובקבים שמאכבר במקום סיים אכילהו. ואם ארע' בסכבר שמלוך לפקום אחר שלא לאוכל שם וחו' רף ענורו, אם אכל מה

באור הלה

* דמיון וכור. עין במשנה ברורה. אף דבמאור ממשמע דברברים שאין טין ברכה במוקמו אך לו לזרע למתחלה אף לא לזרע קשות קוץ שיבורן נזא זקאמר בז' קב عمמוד א בגבגנא דשענון ברכה למפרע קשייזא אף לדבון צויה עין גוזל לדיזה; ואפשר דרבנית תנטוא דזזה רשות לו לברך מה שאין בין דבררים הטעונין ברכה בזקoon, לדבון אין רשות לא לברך בשוויזא, בין דביברא فهو דכשיחור אין צורה ברכה לכתחלה, נקא ודקשכוב ברכה לפניו שבחבו גודם ברכה אמריך לכתחלה בקדין, אבל מקרים לטעם התופוח וקורא"ש שבחבו דשפא ישהה, בחרבו כפה אפורנום דשאך אף בבררים שאין עתין ברכה במקומן, ובפט דזזה גבסקה האכילה בצד'תו, דלאו קב' ארוך ברכה לכתחלה קשייאכל אורי רב: * עולמת. בין פטב בבליבו, אבל בעאור לא משמען, וזה לא בקב' וק' דילרב' קשות אטור, וכפרט לא' קב' התופוח וקורא"ש קפרך כסוי קרט וק' זקאמר וטעונין ברכה למפרע הזה וק' מושם עצה טובה

משום שאין דין זה ברור וליתני דעתו באין מכך מחוץ, דהו דעתו. כמו בחרור לחדר בעלאא ובעינן דוקא דעתו, וכפ"ל בס' מכך מחוץ לאינו מכך מחוץ, במקף מחוץ לא' בעין דעתו לא שהיה דעתו מתחלה לאכל ורק מהאחד ואחרבך מלך לאכל דעתו בשעת ברכה גם על השני וזאת לא כי דעתו, אפילו (לט) ממחוץ, ט"ז ור' ר' ה' [ט']: (ט) ואפל' וכו'. משום שניי פקודה לעיל בטעיף אהג'ה, ואפל' אין לנו מכך מחוץ, בין שביל מקומו קראשון גם-בן איינו מועל. מי שבר על הפuri לאכל באברם דאיינו יוצא בברחות^{טט} ולפי מה שכתבנו לעיל בסעיף ב כתיבי-ארס, דאפל' אם אוחז הפuri בידו והולך ואוכל יש בו משוי אחר ולא היה דעתו מתחלה ליה, רק פתיחה ופתיחה הוא דבר און אבל בדיעבד אין לנו לברך מחתת שנוי קום שփדר לחדר: לאכל בעיקום כתמי על סנה סעודקה קראשונה, אלא ציריך לברך מי דעתו לא מהני מבית לבית: ציריך לומר אכן מני (ט) שכבר נקטין קדעתה לתוךה לעיל בסעיף ב, רק לכתחלה אין לעקר

(כ) בית-האריך ופרימנוגדים באשל-אַבונטס פֿעַי-זָאנַן ג' ומגנַּגְבִּירום. וכמייד עין שם. ומוקם משפט דֶּקְלָוָה אַבְּצָעָה סְעִירָה, מושום עצה טובח שפה ישעיה ביליאן עלייקות לחוז לאלוור בזאי אין ליהפּיו. וקומו שְׁבָתְבָנוֹ בְּמִשְׁנָה ברודריך ליהר למקומו ולברך. והנה מעריך לברך בפקודתו מסע דגון בקרדי ומאיר ואנְקָדְעָה. והנה במאמר-פרקדי ואנְקָדְעָה מושם בדנא זבקה לא בעין דעתו לזה ואפלול במתקא מתני. והנה אפשר היה לדניא זבקה קמו לעין מוקחה של פְּנֵיה לא הוכיד בצל דעתו וופקעה דלא סבירא לה בוקחה. מפרק קראכיז בקיצין זה לא לטשמייננו דאספו קמאן לאילן מוקני נס-יכן דעתו רשות קראכיז בקיטין מפְּנֵיה אַבְּרָהָם פֿעַי-זָאנַן ט' דראוה מועל אפלוי אין דעליל זה בונה, דאם נסְבָּר דיעחו לא קהני באינו מלה. גם רואה אין מועני מרכז האריך בקדר ופסים לתרבּא"א לשילן לאל מאנגן

החלבות דבריהם הנזהרים בפעודה סיפן קעה

פג באר הגולה

אינו מברך ברכת הפטון (מא) אלא בתקום השני. כמו שנהגו (מכ) הולכי דרכם שאוכלים דרך הלוקם ווושכים וمبرכים במקום סיום אכלתם: ה' חיש אומרים ששבתת (ט) הפינים טעונים ברכה (טג) לאחריהם במקומם, ויש אומרים דודקא (מד) מימי דין: הנה ויש אומרים דודקא כת (מח) לבד כי שם וברוך כשר בשם רב"א והגהה מימיו פ"ד: ו' מי שנפטר בתוך הטועה שלא החפל ועמד והחפל, אפלו סימן כשר בשם רב"א והגהה מימיו פ"ד: אם אין שהות לנמר סעודתו ולהתפלל, שחיב להפסיק (מו) ואיל אפשר לו לאכל עד שייחפל. עם כל זה (מו) לא קרי (ט) נון הפסיק: ז' אדים שיש בתוך סעודתו (מח) שבת עראי לא קרי הפסיק: הנה וכן אם הפסיק בשאר רביין לשוט, כגן שחצקה (מט) לנקיין ובויצא צעה:

שערית חשבה

[ג] **פסקק.** עין בחירות. וכן במאגרו שאחרא שפערם פערם דבצין דבצין דבצין לימייר אנטרכט
ונמליא היטם פערתו כו', ובאהענו השואג עליין פין וקייל' נידיעם של מהריה-העט
פסילין לתפללה לא קשישן רשא וסית פערתו, משא"כ באגטוקה וטללאו ולשאר ברוכות
דפני, ע"ש. וכן גינדראקרים מ"ש דברי פערם לענין חיטים קבעת טברדים כר, ע"ש:
בעי דגוני העריה-העט, מ"א. כתוב הג'ת' וברחת-יאברעם: דזקא עמר
והתפלל במוקמו, אבל סלק לבהבי' להתפלל תני הפסק, ע"ש, ובאי"ז פהבו דמשמע לבוכש אפללו מלך לבחכין לא חמי הפסק, וטיז' העלה הלמעש יה
לבדר בזוז, שלא אמוריין שלא קרי הפסק אלא במת佩服לן באחותו עקר או שחרית מקצת תברים, ע"ש. [ז' ובמאגרו בארכוטה]:
לפניה, והשיג הנ"ז עליין, ובספר אלה רבתי מה מישבו פרוש בדעת ר' ק"א, עין שם בארכוטה:

באור הלב

א ישתה, מפקברא דוחיא לזרב-מצחא, אפלו איזה עכבר
ה; וקצתה הוכחה גומין לזה: דאי מניי הביבטא בשפטנזה עכברת,
יבחר-ימנון מקרים אמאים מהיר נבי ווואיה בשלאל הרים מאניה
ה בפרט-המונע קום שזקוק: * דקמי רשות. לאו זקאק, דהוא
אפסיק ברדר-מצחה, בגין שההפלל באמצע העוזקה (38) וככ"ל בסעיף
שי שפצעינו שבדר שהוא לחוב קבוץ, בגין מה שפפסיקון בהלל
נוס למס, בגין כל פט וטוס בעני עצמו, לנו נקט וברשותן נגער'א
ו. על כן בזעה לשב מה שאזרחיש פקרישע: * בגין שענוקן לאקיין
על דעה זוקא בסעודת פט, אבל בפotta וא משקין טוי הפסק
וחחמת מעזאה מאנקו, ובחוור למקומו צידין ברכיה:

אבל באין רואין מחייב מרכז סדרך או מחייב הפסיק אילנות חשב שניי פקים, ובפרות ארך לברך שנית, ובפת גמ' כן אף לדעה ההגיה לעיל, על כל-פניהם לכתלה אין להם לעקר מפרקומן כלל ברכה מבואר שם. אך אם מתחלה חשב לאכל מעט במקומו וርשותר לאאכל בפרק (לט) מחייב ואף בהפסק אילנות, ורק מבית לבית לא מחייב דעתו באכילת פרווה. (לט) אמנים אם התחיל לאאכל בבית ותלבך לךון, קני הוא כמו מבית קלא מקני וצורך לחזור ולברך (לט), ובפת מהני דעתו ואך לענן לכתלה: ה (מנ) לאחריהם במוקומים. ואם הכל משם, צורך לחזור למוקומו ולברך כמו לגביה פת: (מד) מחייב דגן. מפני חשיבותן שקרוא פיוון: (מה) ?בד. כתבי האחרונים, דילכתלה חמיר לחזור במוקומן אפלוד בוי מינים, (לט) וכן לענן שניי מקום אין צורך לחזור (ט) על כל השבעה מיעים כמו על דפת אם שנגה מקומו⁽³⁴⁾. לפמי מה שפסק בטעיף בבחיה. ודעת הגרא' באבור. דדעה האמצועית היא שוצר לדרנא, ולפי זה פרות של שבעת הפינים והוקים לסתם פרות דשיך בהו שנגה מקום לבליל עלהמא: ר (מו) וαι אבש לוי לאאכל. רוץיה לומר, דילקוארה יש לדמיון ליקב לנו ונברך. ולמן דאמור דין ושאי לאאכל צורי לחזור כשליך רשות לאאכל: אבל באהמת לא דמי. להלעם השעם משום דגוני הסח-הקדעת וסוויק, מה שאין כן הכא דלא השיטה דעתם מלאלל⁽³⁵⁾: (מז) לא גני הפסיק. ולונעת המחבר בסעיף א (מל) הוא דוקא בשפטה של בתי-הנכסות, אבל גטילת זדים ארך, ושם לא השיטה דעתם מלאלל. ובעתה בק' ה בסעיף ב. (מנ) לא גני הפסיק (מנ) אף בשלהבו לבתי-הנכסות, ורק אם לא השיטה דעתם מלאלל. כתוב מהן-ארכם. דاتفاق דגומ'cia אין צוריך לחזור מחייב הפסיק ההפלה, אבל גטילת זדים ארך, ושם לא שמר גזיו: (ט) אבל קרבנה אחרונים חולקין עליז סבכיא להו דאף נטלוח זדים אינו ארך, דבעת ההפלה בוגדי שמר גזיו מლטנוף. אכל בונה, דוקא אם מחלוקת בפתחו, אבל אם קלע ליפוי-הנכסה וחתפלו שם, כשהוו (מנ) צוין לטל גזיו ובל' ברכיה⁽³⁶⁾: ז (מח) שנת עראי. ואפלואם שקה (ט) משך זפן לערך שעיה, כיון שנאנס בשנה לא מקני הפסיק ואין ארך לחזור קמ'cia, אבל גטילה זדים ובל' ברכה, פריד-מגדים]. ואם ישן על מטהו (ט) שנת קבוע, גני הפסיק. גנוו סליק היחס-הבדעת לרובי הכל

- א
- ב
- ג

שער הצעיר

(ל') אֵם רצונו לחתור למוקמו ולאכל שם עוד, בודאי ייש לו לפקוד ולברך שם, וזה עוזר יותר דצאת קב"ה גם ועה הספר"ק שפרש מה שאמארו בגדת ר' זעירא ליה ר' זעירא לא היה לפקוד למוקמו: (ל) מנגנ'א-ארכטום וטער'א: (ל) טער'א-ארכטום: (ל) גן מוכחה מתייר'א-ארכטום: (ל) ובמיוחד ארכטום מספק אוילאי אף דלא-לעגלה חשב במו מפתיה לבית דלא-מאני דעתו בפירוש, ואין קדאה כל-כך להחמיר בזיהוי: (ל) פ"ח יאנגן-ארכטום וגונדו ז' וווער'א-ארכטום וווער'א ז' ארכטומים ואחריהם.

פָּאָר הַיְטָב

משנה ברורה

בaan על סמך סעודה קראושה, ואמ' קיה דעתו לזה, מהני בסעודה פת אף לעקו לכתה מה מטבח בית, וכנ"ל: (מא) אלא בעקבות השאג. וכך (לו) הוא פיים סעודה: (מכ) הולכי דרכיהם. רכם (לו) לבלי עלא מא מתר להם להלך ולאלכלה³³, ורא' אם אין רואין מקום בראשון מטבח מטבח קדרון או שמא פסיקין אלוננו, משום רכם לא יקבע עצמן לכתה להלך בעקבות שבוכה, ורק לילך ולאלכ. וכן אין נחשבין כלל על-ידי זה עוקריין אפקין. (לו) ואמ' קיה דעתן לאכל סעודתן בעקבות שבכו' ('המוחזיא'), ונמלכו לגמר שעדתן דרכ' בליכטן, כל זמן מקום בראשון מטר להם לאכל דחשיב מקום אחד, שרואין

אבל באין רואין מחייב פוטק קדרך או מחייב הפסיק אלנות ח"ל
הה"ה לעיל. על כל פוטקים לכתחלה אין להם לעקו מפקומין בלבד
ורצ'אך לא לאלל בפרק (ט) מחייב ואף בהפסיק אלנות, ורק מביא
בבית ומלוך לזרקה, בקיי הוא במו מבית לבית דלא מחייב ועתו בפ'
ה (מג) לאחריהם במוקומים. ואם הולך משם, ציריך לחזור למקומו
מיון: (מה) לבד. כתבי האחוותנים, דילכתחלה נהמיהר לשוב באלא
(ט) על כל השבעה מיעים במו על הפת אם שגה מקטום⁽³⁴⁾. לפ"ז מה
שצער לדראן, ולפי זה פרות של שבעת המיעים והזמנים לשיטם פרות
רווחה לומר. רכלאורה יש לדמיות ל'יבן זנונברע'. דילמאן דאמיר
ההנעם השעם משום דענין הסחה-הקדעת וסלוק, מה שאינו כן סכא ד
בפעיר א (מל) הוא דוקא כשבחפצל בכיתו, אבל אם הולך לביתה
ב. (מג) לא הר הפסיק (מג) אף כשהלכו לבית-הכנסת ורכ אס
ציריך לשוב מחייב הפסיק ההפלה, אבל גטילת נזים אריך, ושם
דאף נטולח נזים אינו ציריך, דקעת ה apprenticeship בונדי שמר נזים מלטוף
והחפצל שם, בשחוון (מג) ציריך לטל נזים ובלי ברכה⁽³⁵⁾: ז (מח)
בשנה לא מחייב הפסיק ואין ציריך לשוב נטולח נזים,
הו הפסיק, נזם סלוק והסחה-הקדעת לדרכו הפליג⁽³⁶⁾: (מט)